

noritetskvinde, tvangsægteskaber og genopdragsrejser. Fordi bekæmpelsen af kønsdiskrimination og kvindeundertrykkelse for mig at se er en del af det generelle ligestillingsarbejde, vil jeg også berøre nogle mere overordnede tiltag for at koble indsatsen for ligestilling og integration sammen.

Et af de områder, hvor diskrimination af kvinder tydeligt kan ses, er i voldsstatistikkerne. Vold mod kvinder er ikke blot en fysisk krænkelse, men også en fornægtelse af kvinder og et udtryk for manglende ligeværd og respekt kvinder og mænd imellem.

Det anslås, at ca. 40.000 kvinder udsættes for partnervold om året, og af dem kommer ca. 2.000 på krisecentrene. Mere end 40 pct. af de kvinder, der søger hjælp på krisecentrene, er kvinder af anden etnisk baggrund end dansk, og heraf er en tredjedel gift med danske mænd. Jeg synes, det er interessant at bide mærke i, at en tredjedel af de etniske kvinder, der kommer på krisecentrene for at slippe væk fra deres voldelige mænd, faktisk er gift med en dansk mand.

Hvad angår den gruppe, er der iværksat en undersøgelse af danske mænds vold mod ægtefæller med anden etnisk baggrund. Her undersøges det, hvad det er, der får disse mænd til at finde en kone fra f.eks. Thailand eller Polen, ofte gennem kontaktannoncer, og hvad det er, der får mændene til at være voldelige over for deres udenlandske koner. Der er faktisk også noget, der tyder på, at en mand ikke bare henter én kone, men efterfølgende finder en ny og gør det samme ved vedkommende, og selv om der ikke findes præcise tal på det område, synes jeg, det er vigtigt at få det belyst.

Der kan være flere årsager til den store overrepræsentation af etniske minoritetskvinde på krisecentrene. At bryde ud af et voldeligt forhold medfører altid en livskrise, men for mange minoritetskvinde kan det være endnu vanskeligere end for danske kvinder, fordi de jo ikke alene bryder med deres voldelige mand, men også med hele deres familie og hele deres netværk. Derfor har denne gruppe kvinder et særligt behov for hjælp og støtte.

Regeringen vil styrke indsatsen for at stoppe volden mod kvinder med etnisk minoritetsbaggrund, støtte ofre for volden og få brudt tabuet i minoritetsmiljøer om vold mod kvinder. Mange af problemstillingerne er parallelle til det arbejde, der foregår med bekæmpelse af vold mod kvinder generelt, men jeg tror, det er

nødvendigt, at vi har særlig fokus på de etniske minoritetskvinde.

I starten af 2005 vil jeg sammen med integrationsministeren, indenrigs- og sundhedsministeren og justitsministeren lancere en ny 4-årig national handlingsplan til bekæmpelse af vold mod kvinder. Indsatsen vil fortsat være baseret på støtte til ofre, aktiviteter rettet mod voldsudøveren og aktiviteter rettet mod fagpersonale samt viden og information. Derudover vil den nye handlingsplan fokusere på forebyggelse, dialog med mænd og vold mod etniske kvinder.

»Dialog mod vold« er navnet på en rådgivning, der er åbnet med det formål at give de voldelige mænd et behandlingstilbud. Det er vigtigt, at vi ikke bare giver de voldsramte kvinder et sted at gå hen for at slippe væk fra volden, men at vi rent faktisk også forsøger at få manden til at holde op med at udøve vold og hjælper manden til at komme videre fra det at slå. Det er i forbindelse med det forebyggende arbejde også nødvendigt at nå ud i de etniske minoritetsmiljøer og oplyse om ligestilling og i det hele taget om kvinders rettigheder her i landet.

Som jeg omtalte i min besvarelse af F 7, blev jeg ret rystet, da jeg hørte Shahid Mehdis udtalelse om, at kvinder uden tørklæde ikke fortjener respekt og selv er skyld i det, hvis de bliver udsat for voldtægt. Hvis det er udtryk for en generel holdning i nogle miljøer, presser arbejdet sig jo desto mere på, for det er aldrig en kvindes egen skyld, hvis hun bliver udsat for vold.

Kl. 12.35

Det er på tide, at personer fra de etniske miljøer, ikke mindst de religiøse ledere, træder frem og tager afstand fra sådanne kvindeundertrykkende holdninger. Jeg synes, det er vigtigt, at der bliver arbejdet for en holdningsændring og for at fortælle kvinderne, at vold er en forbrydelse og et overgreb, som de ikke skal acceptere – heller ikke når det foregår inden for hjemmets fire vægge.

Regeringen vil hjælpe disse kvinder med at prøve at tage det første skridt væk fra volden gennem en række forskellige muligheder. Mændene skal, uanset deres etniske baggrund, inddrages i arbejdet for at stoppe volden i familien, og jeg vil derfor prøve at alliere mig med mandlige etniske rollemodeller for at udbrede budskabet om, at mænd siger nej til vold mod kvinder.

De meget omtalte genopdragsrejser er et andet område, hvor jeg vil gøre en indsats. Det er regeringens opfattelse, at børn af udlændinge